

[PRZYKROCZYĆ *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w kroczyć).

inf przykroczyć. ◇ praet 3 sg n przykroczyło.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Przyjść, przybliżyć się; przen:

a) Dostąpić czegoś [do czego]: Abowiem [Dawid] vczy kthore ielt łzczęfcie prawdziwe/ ták ná tym tu świecie iáko y w przyśzłym żywocie. A iákowym obyczáiem moglibyfmy do niego przykroczyć. *GilPos* 281v (*Linde*).

b) Nastąpić, zaistnieć: Trzeći są ktorzy bárzo chętlivie s przodku náukę zbáwienną y wiárę s niey Krześciáńfką prawdziwą przyięli/ ále prętko ią zálię opuścili/ skoro iedno pokufy Heretyckie á przesłádownie Tyráńskie przykroczyło *GilPos* 49v.

Formacje współrdzenne cf KROCZYĆ.